DE LA F.R. FOTBAL

ÎN LEGĂTURĂ CU ORGANIZAREA COMPETIȚIILOR LOCALE

În vederea desfășurării în bune condițiuni a returului campionatelor regionale și raionale ediția 1967—1968, ținînd seama și de opinia exprimată de reprezentanții mai multor comisii județene de fotbal, Biroul Federației române de fotbal hotărăște:

1. Schimbarea denumirii fostelor campionate regionale în campionate inter-județene.

2. Schimbarea denumirii fostelor campionate raionale în campionate pe grupe de localități.

3. Măsurile prevăzute la punctele 1 și 2 sînt determinate de noua împărțire administrativ-teritorială a țării.

4. Începînd cu anul competițional 1968—1969, în afara campionatului divizionar A, B și C, se vor organiza campionate județene direct pe una sau mai multe serii și pe una sau mai multe categorii.

Concomitent vor fi organizate campionate municipale și orășenești.

Organizarea campionatelor județene, municipale și orășenești va reveni direct comisiilor teritoriale de fotbal, iar structura și desfășurarea acestora va ține seama de specificul dezvoltării fotbalului pe teritoriul respectiv.

În stabilirea structurii noilor campionate județene, municipale și orășenești, se va ține seama de locurile ocupate de echipele respective în actualul campionat inter-județean și, de asemenea, de cel al grupelor de localități.

5. a) Campionatele inter-județene vor fi conduse de comisiile județene de fotbal din județele în care au funcționat fostele comisii regionale, păstrînd structura organizatorică și programul de desfășurare din turul campionatelor regionale.

În mod excepțional, seria Sud a fostului campionat regional Iași și seria a II-a a fostului campionat regional Brașov vor fi conduse de comisiile județene Vaslui și Sibiu, deoarece aceste serii sînt formate aproape exclusiv din echipe de pe raza teritorială a acestor județe. Și aceste campionate vor păstra structura de organizare și programul de desfășurare din turul campionatelor regionale.

b) În componența comisiei de fotbal județene care răspunde de organizarea returului campionatelor inter-județene, va fi cooptat cîte un reprezentant al comisiilor de fotbal județene, din a căror rază teritorială participă echipe în campionatul inter-județean respectiv.

c) Apelurile făcute de echipele participante în campionatele inter-județene, împotriva hotărîrilor comisiilor organizatoare, vor fi judecate numai de comisiile și colegiile centrale ale Federației române de fotbal.

d) Campionatele inter-județene trebuie să se termine pînă la 1 iulie 1968, urmînd ca pînă la 5 iulie 1968 comisiile organizatoare să trimită la F. R. Fotbal clasamentele definitive ale acestora.

6. Campionatele orășenești vor continua să se desfășoare păstrînd structura organizatorică și programul de desfășurare din tur și vor fi conduse de comisiile municipale sau orășenești de fotbal.

7. Campionatele pe grupe de localități se vor desfășura păstrînd structura organizatorică și programul de desfășurare din tur al fostelor campionate raionale, numai acolo unde fostele raioane fac parte aproape în întregime din același județ și vor fi conduse de comisiile județene de fotbal. În fostele raioane al căror teritoriu aparține în prezent la 2 sau 3 județe, în locul campionatelor raionale se vor organiza competiții sub diferite forme, în funcție de numărul echipelor, așa cum vor hotărî comisiile județene de fotbal.

Ținînd seama de semnificația deosebită a competițiilor inter-județene, care urmează să claseze numeroase echipe pentru divizia C, se recomandă comisiilor organizatoare a acestora să dea dovadă de deplină obiectivitate în organizarea și desfășurarea acestor competiții.

În așteptarea primului fluier al arbitrului

Corespondentul nostru din Lupeni, I. Ciortea, a stat de vorbă zilele trecute cu antrenorul formației Minerul din localitate, I. Cricitoiu. Printre altele, corespondentul nostru ne-a comunicat lotul fotbaliștilor din Lupeni gata pentru startul returului diviziei C care începe duminică: Gh. Dol și Mihalache (portari), Gralea, Brizea, Gal, Sopterean, Basarab, Mirescu, Sima, Poenar, Ambruș, Lucuță, Cotroază, Farcaș, Precup și Uilecan (jucători de cîmp). Acestora li se mai adaugă juniorii Abraham, Kelemen și Rusu, promovați anul acesta în lotul primei garnituri.

fotbal

PE MALURILE CONGOULUI

22.12.1967: București — Atena 1 300 km.
23.12.1967: Atena — Kinshasa 7 000 km.

Kinshasa, capitala Republicii Democrate Congo ne apare ca o oază albă în marea de verdeață, în decorul somptuos pe care îl formează pădurile de palmieri, cocotieri și baobabi cu trupurile îmbrățișate de liane uriașe.

Sîntem găzduiți la hotelul „Memling", care poartă numele cunoscutului pictor flamand, hotel situat în centrul comercial al orașului. Ferestrele noastre ne oferă panorama pitorească a vînzătorilor de fildeș, care-și expun marfa direct pe pămînt, se tocmesc, se agită și, uneori... chiar vînd! În stradă ne asaltează vînzătorii ambulanți de piei de șarpe, țigări, lame, picturi mici, care în momentul apariției vreunui străin se țin scai după el, pînă ce acesta cumpără ceva.

În după-amiaza acestei prime zile efectuăm un antrenament de acomodare. Am început ușor, la pas, dar după 5 minute tricourile sînt ude leoarcă. Fiecare jucător se plînge de aerul înăbușitor, cald și umed și ne temem cu toții că ne va handicapa a doua zi cînd vom înfrunta echipa națională a Congoului...

24.12.1967. Ziua meciului cu „Leoparzii".

Ora de începere este devansată pentru că președintele Mobutu, nelipsit de la meciuri, ține neapărat să vadă jocul prin intermediul televiziunii, din Katanga, unde se află. Jocul începe rapid și, după numai 15 minute, deschidem scorul prin Sasu: 1—0. Nu reușim, însă, să ne menținem în atac, deoarece linia mediană pare sufocată. Gazdele preiau inițiativa, atacînd în special prin extrema dreaptă, Saio, poreclit „Zeul Sacru", un dribler excelent. Apărătorii noștri rezolvă situații dificile, iar atunci cînd sînt depășiți, Coman blochează totul. Este totuși înfrînt o dată și meciul se termină egal: 1—1.

26.12.1967. În seara acestei zile asistăm la finala Cupei, în care se întîlnesc echipele Daring și „V" Club. De fapt, am vrut să asistăm, căci meciul nu s-a mai disputat. Această situație a fost determinată de opoziția față de arbitrul delegat a echipei „V" Club. Se pare că în Congo arbitrajele sînt foarte subiective. Conducătorul întîlnirii n-a fost acceptat de către echipa „V" Club, aceasta acuzîndu-l de simpatie pentru Daring. Atunci, organizatorii au apelat la delegația noastră, rugîndu-ne să îndeplinim rolul de arbitri, fiind neutri și, implicit, imparțiali. La insistențele gazdelor, Ștefan Onisie, ajutat la tușă de Dan Coe și Barbu, a acceptat să conducă jocul. Pînă la urmă, însă, pe teren au apărut totuși arbitrii locali. Aceștia au fluierat, cerînd ca echipele să iasă pe teren. S-a aliniat numai Daring. După o așteptare de 15 minute, arbitrii au fluierat sfîrșitul meciului. Echipa Daring a primit Cupa, în aclamațiile miilor de simpatizanți. În drum spre hotel am văzut oameni (bărbați și femei) dansînd de bucurie în ritmul tam-tam-urilor...

La umbra cocotierului...

În zilele următoare n-am mai disputat nici un meci, deoarece echipa națională congoleză s-a deplasat la Addis Abeba. În schimb, am vizitat reședința președintelui Mobutu, Palatul Națiunilor și orașul universitar „Lovanium", situat la 20 km de Kinshasa. Ne-au impresionat aici modernele instalații sportive, splendida piscină etc. A venit apoi rîndul unor obiective industriale: fabrici de confecții, de încălțăminte. Am putut, astfel, constata că tînăra republică congoleză, scăpată din chinga colonialismului, pășește cu pași siguri pe drumul progresului.

30.12.1967: Kinshasa — Brazzaville — Liberville — Dauala 1 500 km.

31.12.1967: Dauala — Lagos — Cotonou — Abidjan — Dakar 3 500 km.

Senegalul, prin capitala lui, Dakar, ne primește cu o minunată vedere din avion. Așezat pe o limbă de pămînt (Capul Verde), care pătrunde mult în ocean, Dakarul se deosebește mult de celelalte orașe africane datorită caracterului lui european. Anul Nou îl petrecem într-un mic hotel, așezat la marginea orașului, cu o sticlă de bere în față și cu gîndurile la cei rămași acasă. Ce departe e Bucureștiul!

A doua zi facem un scurt antrenament, după care băieții se pregătesc de plecare spre Rio. Eu și masorul rămînem încă 4 zile pe pămîntul african, așteptînd viza pentru Brazilia.

În sfîrșit, pe data de 7 ianuarie, la ora 4.10, decolăm la bordul unui „Boeing 727" al Companiei „Lufthansa" cu direcția Brazilia, mult așteptata Brazilie, patria lui Pele și a lui Garrincha! Dar despre asta, într-un reportaj viitor.

Mircea LUCESCU
jucător la Dinamo București

INTIME...

● *Voinescu, din nou în poartă! Apariția lui a stîrnit entuziasmul spectatorilor din Tg. Jiu, cu prilejul meciului amical A.S.A. Tg. Mureș — Victoria din localitate. Robinsonadele, plonjoanele și blocajele lui au ridicat publicul în picioare. Aplauzele au fost furtunoase și destul de dese, deoarece Voinescu a apărat poarta gazdelor, jucînd deci împotriva înaintașilor pe care îi antrenează. Așadar, un duel pe viu între antrenor și elevi. Scopul? Constatarea mai concretă, de către antrenorul Voinescu, a deficiențelor propriilor înaintași.*

● *Ni se semnalează că la Ocna-Sibiului echipa Unirea a cîștigat 3 ani consecutiv campionatul local. Performanța este cu atît mai valoroasă cu cît această formație nu este pregătită de vreun specialist. Asociația sportivă este în căutarea unui antrenor.*

Ce vă trebuie? Vreți să nu mai cîștigați campionatul?

● *Jan Rațiu din Sibiu a fost declarat în anul 1967 arbitru fruntaș pe fosta regiune Brașov. Cîțiva iubitori ai fotbalului se întreabă de ce Colegiul central de arbitri nu-l promovează în lotul divizionar, respectivul avînd categoria I de clasificare.*

De ce?

● *Starea sănătății soției fotbalistului Ion Vasile de la Jiul Petroșeni a cerut stabilirea acesteia în altă localitate. Într-o asemenea situație fortuită, soțul — normal — și-a urmat soția. Păcat, însă, că din această cauză talentatul portar se va rupe de fotbal, deoarece se pare că nu găsește înțelegerea cuvenită la fostul lui club, iar actualul sistem de transferare nu prevede clauze pentru împrejurări ca cea de față. Păcat!*

● *Frățilă a reapărut pe stadion. Duminică dimineață atacantul dinamovist a jucat în echipa de juniori a clubului din șos. Ștefan cel Mare într-un meci amical cu juniorii Progresului. Sperăm ca peste puțin timp să-l vedem și în prima formație.*

● *Campioana de toamnă a diviziei A — Steaua — se prezintă înaintea returului cu trei indisponibilități: NEGREA este gripat, iar JENEI și VIGU au cîte un picior în ghips, primul în urma unei grave entorse, al doilea în urma unei fracturi la o falangă. Se pare că doar Negrea va fi apt de joc pentru prima etapă a returului.*

UN PLUS DE INCISIVITATE — IATĂ CE A LIPSIT SPADASINILOR NOȘTRI...

Cîteva considerații la finele „internaționalelor" de la București

Un loc în finală (Husariu) și locul 4 la echipe. Iată bilanțul sportivilor noștri la recent încheiatele „internaționale" de spadă ale României.

Bilanțul, la prima vedere, pare modest. Mai ales cînd întrecerile au avut loc într-o sală cunoscută și cu un public familiar. Înainte de desfășurarea „internaționalelor" făcusem însă unele precizări. Spadasinii noștri, prea puțin rodați în mari concursuri și competiții internaționale, nu puteau aspira la locuri fruntașe. Pentru ei, întrecerea de la București reprezenta doar un prilej — primul din acest an — de a lua contact cu o serie de trăgători reputați de pe continent, de a-și spori bagajul experienței. Din evoluția spadasinilor noștri rezultă că, participînd la principalele competiții înscrise în calendarul internațional, șansele lor de a ajunge să fie cunoscuți de către specialiști vor spori.

Prezența în finală a lui Husariu a fost oarecum neașteptată. Nu pe el îl vedeam în turneul de 8, ci pe alți sportivi. De pildă, pe **Moldanschi, Marinescu, Cristof** sau **Sepeșiu**. Nu vrem să fim greșit înțeleși. Nu subapreciem meritele lui Husariu. Dimpotrivă, prezența sa în finală a fost mai mult decît meritorie, știut fiind că acest scrimer n-a avut asigurate, datorită profesiunii sale (este medic într-o comună din apropierea orașului Tg. Mureș), condiții de pregătire. Un antrenament sau cel mult două pe săptămînă. Or, trei-patru ore de lucru pe planșă nu reprezintă aproape nimic. Iată de ce performanța lui Husariu este de apreciat.

Așteptam, cum am spus, mai mult de la ceilalți trăgători. Sînt sportivi talentați care au muncit mult. Este evident că, sub raportul pregătirii fizice și chiar tehnice, ei n-au fost cu mult mai prejos decît adversarii lor cei mai redutabili — *Uhlig, Vitebski, Schultze, Kurczab* etc. Unde au greșit, totuși? În direcția orientării tactice. Aceasta i-a privat de locuri mai bune în clasamentul general, i-a împiedicat chiar să ajungă în finală. Spadasinii noștri vor trebui să înțeleagă că folosind o tactică defensivă nu vor ajunge niciodată trăgători reputați. Dimpotrivă, spiritul incisiv determină — și nu numai în spadă — victoria. Foarte bine remarca antrenorul echipei sovietice, *Kolcinski*: *„Eu cred că dacă băieții dv. ar fi deprinși să acționeze ceva mai ofensiv, ei ar fi în măsură să vă ofere, nu peste mult timp, aceleași satisfacții mari pe care le aveți la floretă".*

O spune un om cu o bogată experiență, care a avut prilejul să-i vadă la lucru, în ultimii ani, pe spadasinii noștri din lotul reprezentativ.

Ne-a părut rău că nu i-am putut urmări și la individuale pe spadasinii din lotul de tineret, care s-au înapoiat din Cuba. Toți — *Pongrat, Duțu, Al. Istrate* — au evoluat la echipe. Și au evoluat bine. Mai ales *Istrate* și *Pongrat*. *Duțu* ni s-a părut puțin obosit.

Adevărul este, așa cum au ținut să-l sublinieze și unii specialiști străini care ne-au vizitat cu prilejul „internaționalelor" — că putem alcătui o echipă de spadă destul de bună. Într-o asemenea echipă de perspectivă și-ar găsi loc, în afara trăgătorilor *Pongrat, Duțu* și *Istrate, Cristof* și *Sepeșiu*. Sînt elementele cele mai de viitor în această probă. Sînt sportivii care se pot apropia cel mai mult de acel „4" ideal spre care țintim, o echipă capabilă să ne reprezinte chiar și în marile competiții internaționale — campionate mondiale și J.O. Media de vîrstă — aproximativ 21 de ani — reprezintă o bună garanție pentru menținerea pe primul plan a unei asemenea echipe.

Dar, atenție la ceea ce am amintit: preocupare deosebită pentru acțiunile ofensive. Un plus de incisivitate — ceea ce a lipsit spadasinilor noștri la „internaționale" — ar face să sporească simțitor acțiunile echipei României, ale spadasinilor luați chiar individual. Ce ziceți băieți, se poate? Depinde numai de voi!...

Tiberiu STAMA

Puncte de vedere

GRAJDURILE LUI AUGIAS?

Eram duminica trecută în tribuna stadionului din Brăila, la meciul Progresul — Dinamo Bacău. Partida abia începuse, cînd din stînga mea o gură larg deschisă, ca o țeavă de armă, dădu drumul unei invitații la brutalitate: „Rupe-l" (desigur pe adversarul cu mingea). Era un tip de vreo 30 de ani, cu toate semnalmentele omului aparent „subțire": proaspăt ras, pălărie asortată cu mănușile, haină de piele, zîmbet fin (și se spune că rîsul este exclusiv apanajul omului!). În timp ce-l priveam cu o nedisimulată uimire, pe lîngă urechea dreaptă mi-a șuierat aceeași formulă lapidară, ca un glonte țîșnit din țeava aceleiași mentalități, interzise de standardul civilizației noastre. Apoi, cartușele „Rupe-l" s-au înmulțit. Porneau din toate părțile în rafale sacadate, treceau în stoluri sonore pe lîngă chipul oamenilor cumsecade și se înfigeau violent în spiritul sportivității.

Spre lauda lor, jucătorii localnici au refuzat să dea curs acestui dicteu al instinctelor. Pe teren s-a luptat loial, fotbaliștii nu s-au bruftuluit între ei, n-au aruncat în tribune sămînța nesportivității. Nu ei au contaminat spectatorii, ci unii dintre aceștia, veniți de acasă cu invective pe buze, au încercat să incite fotbaliștii, deși raportul de forțe era dezechilibrat și echipa din „C" recunoștea prin conduita ei strict bărbătească superioritatea formației băcăuane. Bravo învinșilor doritori de victorie care nu uită că superioritatea trebuie întotdeauna respectată.

Am fi vrut să-i vedem pe acei amatori de glezne stîlcite și de mușchi deșirați în mijlocul familiei sau al colectivului lor de muncă. Avem încrederea neverificată, că acolo nu i-am găsi situați pe aceleași coordonate. Altfel ar fi ajuns de multă vreme în colții codului penal. Dimpotrivă, bănuim că în afara stadionului sînt niște oameni pașnici și cumsecade. Atunci, cum de s-au obișnuit să disprețuiască terenul de sport, considerînd acest lăcaș, în care s-a născut fair-play-ul, un fel de grajduri ale lui Augias?

Romulus BALABAN

Rupe-l !!!
desen de Neagu RĂDULESCU

CLUJENII AU CÎȘTIGAT „CUPA F.R.N." LA POLO

S-au încheiat întrecerile turneului de polo dotat cu **„Cupa F.R.N."**. În ultimele partide s-au înregistrat următoarele rezultate: Cluj — Oradea 2—1 (0—0, 0—0, 2—1, 0—0); București juniori — Cluj II 5—4 (2—3, 1—0, 1—1, 1—0). **Clasament final:** 1. CLUJ 4 p, 2. Oradea 2 p, 3. București juniori 0 p. (Echipele secunde ale orașelor Oradea și Cluj au participat în afară de concurs).

P. RADVANI — coresp.

File din
JURNALUL IOLANDEI BALAȘ

Prima parte a „Jurnalului Iolandei Balaș" a cuprins „jocurile copilăriei", întîlnirea decisivă, poate, cu Luiza Ernst, multipla noastră campioană, primul contact cu marea lume a atletismului și descoperirea stadionului „Electrica" (din Timișoara) la îndemnul aceleiași Luiza Ernst, astăzi Luiza Lupșa.

II

CAFEAUA...

În după-amiaza aceea a anului '48, pe „Electrica", l-am văzut sărind pentru prima oară pe „băiatul acela blond" din filmul Luizei, pe băiatul acela blond care, cînd scriu aceste rînduri, stîrnește un zgomot infernal în bucătărie, pentru că a încercat să facă două cafele, și, ca întotdeauna, a uitat să privească ibricul, și cafeaua a dat în clocot — antrenorul Soeter a mai găsit o kinogramă a lui Rambo în „Miroir des Sports" — și acum eu știu ce se întîmplă în bucătărie: Hansi, ca întotdeauna, nu găsește cîrpa, și caută acolo unde nu trebuie, și-și frige degetele... așa că, pînă la urmă, bănuiți dumneavoastră cine o să facă alte două cafele...

...Da... Au trecut douăzeci de ani. Ce frumos a sărit, atunci, Hansi! Aș putea spune că în clipa aceea am ales săritura în înălțime. Doctorul Arnăut mă vedea alergînd „suta", Luiza ar fi vrut să fac „lungimea", proba ei favorită, dar eu l-am văzut sărind pe Ioan Soeter. În cele numai cîteva secunde am reținut absolut toate mișcările. După doi sau chiar trei ani, Hansi a încercat să-mi corecteze aterizarea pe spate, „foarte periculoasă pentru micul lui pălănjen", dar a izbutit cu mare greutate. De ce? Reținusem pînă și greșita lui aterizare în acea blîndă după-amiază de pe „Electrica"

IAR ÎNTR-A ȘAPTEA, SA... TE-NTRECI...

Bineînțeles că am venit și în zilele următoare. Și am continuat să mă joc. În duminica următoare am participat la primul meu concurs. Am sărit în lungime, de dragul Luizei. Rezultatul, 4,42, a adus apă la moara campioanei, dar, după alte șapte zile, am sărit 1,25 la ÎNĂLȚIME. Recordul meu personal a trăit doar șapte zile, pentru că în duminica următoare i-am mai adăugat doi centimetri.

Știu... O să vă mire faptul că aveam concurs în fiecare duminică, dar dumneavoastră uitați probabil că pe atunci nu exista un calendar centralizat, cu date științific gîndite, așa că nimic nu ne putea împiedica să concurăm în fiecare, dar absolut în fiecare duminică.

Am încheiat vara cu 1,28. Față de „concursul cu un singur spectator" din curtea casei noastre, cînd măsurasem înălțimea ștachetei de lînă cu un centimetru de croitorie, am adăugat 22 de centimetri. (Socotelile astea le fac acum. Atunci nu visam decît să alerg, să sar și să mă rostogolesc pe iarba stadionului, iar după terminarea antrenamentului, cînd toți atleții se adunau roată, pe iarbă, în jurul doctorului Arnăut, să găsesc și eu un loc, lîngă Luiza, ca să nu pierd nici una din poveștile serii.

VISURILE SE OPRESC LA ARAD...

...Iarna spre '49 a fost tot o iarnă de joacă, dar, o dată cu venirea primăverii, doctorul Arnăut m-a luat de-o parte și mi-a spus: „Ioli, dragă, peste o lună e CTM-ul (n. r. „Cupa Tineretului Muncitor") la Arad. Numai că acolo nu merge oricine. Iar ca să ajungi, trebuie să sari 1,30...".

Și am ajuns la Arad. Drumul pînă la Arad, cu trenul, a fost, pentru mine, mai frumos și mai plin de emoții decît zborul peste pol spre Tokio, iar biserica de la Vinga mi s-a părut mai măreață decît Domul din Milano, pe care aveam să-l văd peste vreo șase ani. Mama ne-a condus la gară, a plîns cînd a trebuit să urc și a implorat-o pe Elisabeta Araniossi, aruncătoarea de disc, să mă pieptene, că nu-s decît un copil...

Din nefericire, la Arad am luat doar locul patru, cu 1,30, și astfel n-am cîștigat dreptul de a merge la București, pentru finală. Ena Hiott sărise 1,45. În seara aceea am făcut cele dintîi calcule. Aveam 15 centimetri în urmă... Și îmi părea așa de rău... Luiza mergea la București... Și toți prietenii mei. Cu o zi înainte de plecare, mama Luizei a simțit ea ceva și mi-a propus să mă ia și pe mine, dar mama nu m-a lăsat. Visurile mele se opreau la Arad

A CUI E FETIȚA?

În primăvara anului 1950 am început să mă gîndesc, pentru prima oară, ce bine ar fi să ajung atletă. Dar eram tare slabă. (Am uitat să vă spun că n-am fost primită în școală, la șapte ani, pentru că eram debilă, și așa am petrecut aproape un an la Jebel, ca să mă mai întăresc).

În vara lui 1950 am ajuns în tabăra de juniori de la Cluj. Primirea n-a fost grozavă. Seara, cînd să intru în sala de mese, un atlet înalt cît Dallas Long — hai să zicem că i-am uitat numele — m-a cam pus pe fugă: „Măi, copile, aici nu e cantină pentru oricine!"... Ceilalți au intervenit, în apărarea mea, au izbutit, cu chiu cu vai, să-l convingă că sînt atletă și lucrurile s-au mai liniștit. Din seara aceea nu m-am gîndit decît la uriașul cu inimă rece, dar pînă la urmă n-am izbutit să cîștig selecția pentru deplasarea la Budapesta. Deși sărisem 1,40, am venit doar pe locul trei. Și totuși, întîmplarea a făcut să plec și eu. Cineva a spus „să meargă toate trei", și așa a fost, La Budapesta, însă, în gară, am avut un alt necaz. Unul dintre cei care ne așteptau, văzîndu-mă printre valize, a întrebat, grijuliu, dacă sînt copilul vreunui antrenor sau oficial. Această bănuială nu putea, în niciun caz, să contribuie la pregătirea mea psihologică.

A doua zi am sărit în ajară de concurs — iarăși 1,40 — dar am întrecut-o pe Ella Soos care sărise oficial 1,35. Și am fost foarte fericită. Cu gîndul la vorbele lui „Dallas Long" îmi dădeam seama că n-am venit la Budapesta doar în plimbare.

Cam peste o lună am făcut cunoștință cu pista stadionului Republicii. Eram speriată. Adversarele mele — săritoarele sovietice Galina Ganecker și Lidia Borodina — aveau o faimă teribilă. Mă frămînta o singură idee: să nu mă fac de rîs. Și nu m-am făcut. Galina a cîștigat cu 1,60 — pentru mine asta era o cifră de stratosferă — Borodina a sărit 1,50, iar eu am trecut din nou peste 1,40... Era un rezultat destul de bun, dar mă îngrozea gîndul că am să rămîn veșnic cu el. La 5 noiembrie, în ultimul concurs al anului, iarăși 1,40! Am plîns de necaz. A doua zi, însă, Luiza a scos de la copiat cîteva poze în care eram și eu, împreună cu prietenii noștri. Am arătat pozele la școală, fetele m-au privit lung și astfel am uitat că mustăciosul din gara Budapesta întrebase „a cui e fetița asta?".

(va urma)

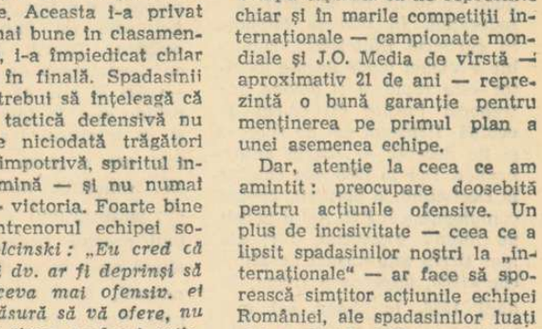

Pe „Electrica", acum 20 de ani împreună cu „tînărul acela blond", Ion Soeter